

1

Han står stilla och håller andan. Ser hur hon vänder sig om och börjar gå mot hissarna. Hon drar handen genom det blonda håret, ruskar på huvudet och sträcker på sig, som för att markera sitt rena samvete, sin skuldfrihet.

Men honom lurar hon inte.

Han känner vreden som en feber i blodet. Hon ska inte komma undan. Med tio snabba steg är han i kapp henne. Just när hon ska vända sig om hugger han tag i hennes vänstra arm och trycker handen mot hennes mun.

Först står hon blickstill i en halv sekund, sedan försöker hon skrika, men ljudet som sipprar mellan hans fingrar blir till ett ynkligt klagande. Han ser sig om och konstaterar att ingen syns till. Kulverten ligger öde åt båda hållen. Det enda som hörs är det svaga suset från en ventilationstrumma.

Nu är det bara de två.

Han kastar henne baklänges och släpar henne över golvet. Hon viftar desperat med armar och ben, men ilskan ger honom oanade krafter, och han är betydligt starkare. Trots att hon är kraftigt byggd drar han henne utan problem till en nisch i kulverten där endast de som passerar precis utanför kan se dem. Vilket inte är troligt att någon gör eftersom klockan snart slår midnatt.

”Maskinrum – obehöriga äga ej tillträde” står det på en skylt på utrymmets enda dörr. I övrigt är det bara ett virrvarr av svarta kablar som löper längs väggarna i två metallställningar. Han släpar henne längst in i utrymmet, ställer sig med ryggen mot dörren. Hon sprattlar som en fisk på land. Hennes ena toffel flyger iväg och slår i väggen på andra sidan kulverten med en duns. Det gör honom ännu mer förbannad.

Han lutar sig fram mot hennes öra. Ställer frågan som han egentligen redan vet svaret på. Hon skakar på huvudet, andas allt fortare genom näsan, och han känner svalkan mot handen i korta pustar. Han frågar igen, men får bara samma irriterande huvudskakning till svar.

Som i trans sliter han upp kniven och håller den framför hennes ansikte. Ljuset från lysrören reflekteras i bladet. När han vrider på kniven kan han se hennes blossande hud speglas i den blanka metallen. Hon pressar sig bakåt och sparkar honom på smalbenen. Med en häftig rörelse kränger han henne runt, trycker upp henne mot dörren och pressar handen runt halsen.

Skräcken lyser ur hennes ögon. Hon svettas kraftigt och några slingor av håret har klibbat fast i pannan. Av någon underlig anledning tänker han att hon ser ut som en ängel i sitt långa ljusa hår, sina blå ögon och röda äppelkinder. Med en fnysning tvingar han bort associationen. Hon är ingen ängel, snarare en djävul, och nu ska hon få vad hon förtjänar.

Plötsligt hör han ett ljud i närheten. Instinktivt vänder han örat mot kulverten och lyssnar. Ett dovt brummande bryter igenom det monotona suset från ventilationen. Ljudet växer sig starkare och han inser att det kommer från en bil i garaget.

Paniken rusar genom kroppen. Han vräker ner henne på golvet och sätter sig grensle över henne, fortfarande med handen mot hennes hals. Så höjer han kniven.

2

Handöl 1998

Livet var underbart. Hon satt i sängen med ryggen lutad mot honom, kände hans lugna andetag i nacken. Beträktade lågorna i den öppna spisen och smakade på rödvinet han serverat henne.

Utanför fönstren slet vinden i de knotiga fjällbjörkarna. Mörka moln drev in på himlen och skymningen föll snabbare än vanligt. Snart skulle det bli regn och temperaturen hade sjunkit fyra grader den senaste timmen. Men inne i stugan var det varmt och behagligt.

Hon tog ett djupt andetag och kände doften av lädret i kängorna, som låg på tork framför brasan, blanda sig med aromen från vinet och ett knappt förnimbart stråk av svett. Han lade armen om hennes mage, tryckte henne mot sig. Värmen från hans kropp strålade genom henne och hon kände sig mer avslappnad än på mycket länge.

Det enda obehag som fanns var fötterna som ömmade. Allt var således som det brukade efter den första dags-
turen på fjället. Hon log och gav honom en kyss på kinden, kände skäggstubben kittla mot läpparna.

Efteråt skulle hon ofta minnas den här stunden och tänka att hon aldrig hade haft det bättre.

Hon tog en klunk vin och slöt ögonen. Såg intrycken

från fjället flimra förbi bakom ögonlocken: symfonin av färger på lövträden, bäckarnas sprittande blänk och himlen likt ett oändligt hav som hela tiden skiftade utseende.

I dag hade de gått till Silverfallet. Det var hans absoluta favoritplats och han skulle prompt dit varje gång de åkte till stugan. Han tyckte om att se att fallet såg likadant ut år från år, när nästan allt annat i livet förändrades. Som vanligt hade hon fått kämpa för att hålla jämna steg med honom, trots att han bar det mesta av packningen.

Väl framme hade de, sittande på varsin sten så nära vattenmassorna de vågade, ätit renskav och potatismos direkt från spritköket. Förutom två tältande norrmän hade de varit alldeles ensamma. Hon hade skojat med honom och sagt att vattnet i fallet ändå var nytt varje år. Då hade han tittat allvarligt på henne och svarat att även det var en symbol för livet. Det var ett konstigt svar, tänkte hon och snurrade glaset i handen. Han måste ju ha förstått att hon skämtade.

Återigen kom oron över henne som drabbat henne allt oftare på sistone. Han hade blivit så tyst och tungsint. Visserligen hade han aldrig varit någon muntergök – och det var framförallt hans allvarliga sida som hon förälskat sig i för drygt fem år sedan – men de hade samma typ av humor, och hade alltid kunnat skratta gott tillsammans. Tills för ungefär en månad sedan då förändringen i hans humör kom smygande.

När han hade börjat jobba efter semestern hade han verkat allmänt håglös. Han pratade inte med henne om annat än det mest nödvändiga, men när hon hade frågat om något var på tok, hade han bestämt förnekat det. Det enda han fortfarande brann för var repetitionerna med bandet. Men i år hade han för första gången inte envisats

med att släpa med gitarren till stugan. När hon hade frågat varför, hade han ryckt på axlarna och sagt att han inte kände för det. Kanske har han problem på jobbet fast han inte vill erkänna det, tänkte hon.

Ja, ja, det ordnar sig. Hon vickade på tårna och såg att det hade gått hål på raggsocken över höger stortå. Fötterna värkte och hon mindes skavsåret hon fått ifjol efter vandringen till Sylspetsen. Efter det hade hon lovat sig själv att köpa nya kängor, men så fort hon kommit hem hade hon glömt bort det. Det skulle hon få lida för de kommande dagarna. Som tur var hade hon packat ner skavsårsplåster i necessären, och hon bestämde sig för att sätta på dem de första hon gjorde i morgon bitti. Bäst att mota Olle i grind, resonerade hon och ställde ifrån sig vinglasen.

Han steg upp ur sängen och gick fram till brasan. Petade lite med eldgaffeln och lade in två vedträn. Sedan tog han en öl ur kylen och återvände till sin plats. Hon borrade sig in i hans famn, kände hans starka arm runt magen igen.

Allt kommer att bli som vanligt igen, tänkte hon. Alla har sina svackor – och han har alltid haft svårt att sätta ord på sina känslor. Hon bestämde sig för att låta saken bero och inte pressa honom mer.

– Ska vi börja med maten snart? frågade han.

– Ja, om en liten stund. Det är så skönt att sitta här och slappna av. Tycker du inte?

– Jo.

Hon lyfte glaset över axeln till en skål och han svarade med burken. De drack och satt tysta. Hon tittade mot diskbänken där hon hade packat upp middagsmaten. Älgstek med potatisgratäng, gräddsås, brysselkål och svartvin-

bärsgelé. Samma måltid som de fick på Topphotellet när de förlovade sig för ett år sedan. Hon hoppades att han skulle förstå vinken.

De hade varit ett par i fem år och hon ville inget hellre än att gifta sig och skaffa familj. Det var ett självklart mål för henne, och nu var tiden mogen. Hon hade en fast tjänst på sjukhuset och var färdig med singellivet. Dessutom ville hon ha minst två barn. Med tanke på att hon fyllde trettio i vinter, fanns det ingen anledning att vänta längre.

Men hon ville att han skulle fria. Inte för att hon var gammalmodig, men hon ville att han skulle bevisa sin kärlek för henne. På sistone hade hon börjat ifrågasätta om han älskade henne. Deras relation hade gått in i en fas, där de retade sig mer på varandras egenheter än gladdes åt dem. Och det gällde i synnerhet honom. Allt oftare klagade han på att hon var pedantisk och planerade saker in i minsta detalj. Han retade sig på att hon var så sparsam och aldrig gick med på några impulsköp. Som när de var på Ikea förra helgen och han ville köpa en ny skinnsoffa till vardagsrummet, fast de egentligen inte hade råd.

Hon suckade för sig själv. När han till råga på allt hade blivit sur och tillbakadragen hade hon på allvar börjat tvivla på hans känslor. I mörka stunder hade hon tänkt att det kanske var på grund av henne som han var så deppig. Men hon hade inte vågat fråga och var alltid snabb att hitta bevis för att så inte var fallet. Deras sexliv var bättre än någonsin och han överraskade henne ofta med goda middagar när hon kom hem från sjukhuset.

Så visst älskade han henne fortfarande. Men hon tänkte inte föra giftermålet på tal, det fick han göra. Det var det

kärleksbevis hon krävde. Förhoppningsvis skulle den stundande måltiden få honom att förstå.

En plötslig vindil fick fönsterrutorna att darra. Brasan fladdrade oroligt och en kall vind drog genom springorna mellan timmerstockarna. Två sekunder senare slog de första regndropparna mot fönstren, och det började trumma intensivt mot takplåten. Han tittade ut och suckade.

– Typiskt också, sa han. Vi som skulle gå till Storulvån i morgon.

– Det kanske drar förbi under natten, svarade hon och strök honom över kinden.

– Tror du? Enligt väderleksrapporten såg det inget vidare ut.

– Men du vet ju hur svårt det är att förutspå vädret här uppe.

– Jo, i och för sig. Vi får väl hoppas på det bästa.

Hon ställde ifrån sig glaset, lade handen om hans nacke och kysste honom på munnen. Först verkade han förvånad, sedan släppte han den tomma ölburken på golvet och besvarade kyssten. Hon gav honom sin tunga och kände smaken av öl och snus och hans varma salta. Med ivriga händer knäppte hon upp knapparna i hans skjorta och slet av honom brynjan. Han smekte hennes rygg med sina starka händer en stund innan han knäppte upp behån och formade händerna runt hennes bröst. Hon gled in med handen innanför hans kalsonger, kände att han redan var styv. När hon slöt handen om pungen ryckte han till och slog huvudet lätt i väggen. Hon backade huvudet en decimeter, såg in i hans bruna ögon.

– Oj, förlåt, fnissade hon. Hur gick det?

– Ingen fara, sa han och hindrade hennes skratt genom att trycka sina läppar mot hennes.

Med ivriga händer klädde de av varandra. Hon såg ljuset från brasan dansa fram över hans muskulösa kropp. Han gled ned på rygg, såg förväntansfullt på henne. Hon satte sig grensle över honom, kände hur det stramade ovant i ljumskarna. Greppade tag i hans lem och förde in den. I tio sekunder satt hon alldeles stilla och mötte hans blick, sedan började hon försiktigt röra sig upp och ned.

Nu fanns inget annat än han och hon, vinden som ven, regnet som smattrade och nästan överröstade hennes egna ljud. Som vanligt var han tyst och allvarlig. Hon älskade honom verkligen, det kunde inget ändra på. Med en blandning av glädje och rädsla insåg hon att hon skulle göra vad som helst för honom.

Bara han bevisar sin kärlek för mig. Och det gör han säkert redan i kväll.

Sedan tänkte hon inte mer de kommande tio minuterna, utan lät sig enbart uppfyllas av hans värme, rörelse och smak.

Även om hon hade vetat att det var sista gången de låg med varandra, hade hon inte kunnat njuta mer.

3

Erik Jensen satt vid köksbordet och kände vreden koka i nacken. Hon var verkligen avskyvärd. Utan konkurrens var hon den elakaste och mest skamlösa kvinna han kände. Hur kunde hon göra så här mot honom?

Han svepte med blicken över mittuppslaget i Sundsvalls tidning för säkert tjugonde gången denna dag. Såg den stora bilden där hon poserade framför sjukhusets entré med allvarlig min och armarna i kors. Hon såg ut som en sträng morsa som krävde att hennes mindre vetande kollegor skulle skärpa sig.

Överläkare Pia Fjällstedt. Som han hatade henne just nu.

Han lyfte whiskyglaset och drack. Egentligen borde han låta bli en tisdag – men han skulle inte kunna somna om han inte fick döva ilskan. Sara stod vid diskbänken och packade barnens ryggsäckar inför morgondagens dagisutflykt. Då och då gjorde hon en paus i sina sysslor och ställde en fråga som han besvarade med en nick utan att lyfta blicken. Han hade annat att tänka på än vad de skulle äta till middag i morgon, eller vad de skulle köpa för present till svärfars födelsedag.

Motvilligt skummade han än en gång igenom artikeln, fast han redan kunde varenda mening utantill. Och värst av allt var den kvällstidningsmässiga rubriken:

LÄKARE MISSADE HJÄRTINFARKT – KVINNA NÄRA ATT DÖ

Han pressade samman tänderna så det gjorde ont i käkarna. Även om han inte var nämnd vid namn skulle det inte dröja länge innan de flesta på sjukhuset visste att det var han som åsyftades. Djungeltrumman hade redan mullrat och budskapet spred sig lika snabbt som vanligt. Till viss del fick han skylla sig själv. Det var han som hade sett till att kollegorna på kliniken redan visste.

I morse på morgonmötet hade han i vredesmod slängt tidningen på bordet framför Pia Fjällstedt och frågat vad hon menade med att hänga ut honom i pressen. Hon hade svarat att han faktiskt inte var nämnd i artikeln, och att hon tyckte att fallet var ett bra exempel på hur kvinnor ofta missbedömdes i vården.

Ilskan hade låst hans tunga. Han hade lämnat mötet och slängt igen dörren efter sig. Han brukade aldrig brusa upp på jobbet, men å andra sidan hade han aldrig blivit utsatt för något liknande.

Han suckade, läppjade på whiskyn. Nu var han för över-skådlig framtid läkaren som missade hjärtinfarkten hos den MS-sjuka kvinnan, som på grund av det drabbades av hjärtstillestånd. Som tur var hade hon fått hjärt-lungräddning och skjutits igång med defibrillatorn inom två minuter och skulle inte få några men av händelsen.

Men det spelade ingen roll nu. I och med att pressen hade fått vittring på historien var han dömd på förhand. Drevet rasade och han skulle ställas vid skampålen – det kvittade vad han sa till sitt försvar. Han hade missat en hjärtinfarkt och det fick inte en läkare göra. Så löd folkets dom.

Och allt var Pia Fjällstedts fel. Så fort hon hade fått kännedom om fallet hade hon – linslus som hon var – kontaktat tidningen och hävdat att det som hänt var ännu ett exempel på att läkarna var för dåliga på att upptäcka hjärtinfarkter hos kvinnor. Till råga på allt hade hon anmält incidenten enligt Lex Maria och det var bara en tidsfråga innan Socialstyrelsen hörde av sig.

Visserligen visste han att han inte gjort något formellt fel. Bröstsmärtor hos kvinnor var svårtolkade, och patienten i fråga hade dessutom ett ångestsyndrom och brukade få tryck över bröstet, vilket var förklaringen till att han inte hade ordinerat något EKG. När han rannsokade sig själv kanske han borde ha gjort det, men han hade varit slutkörd efter en lång nattjour med många svårt sjuka patienter, och då ringde inte varningsklockorna lika tydligt som vanligt.

Nåja, tänkte han och drog in den rökiga doften från whiskyn i näsan. Det viktigaste var väl ändå att patienten hade klarat sig och nu mådde bra?

Men det tyckte tydligen inte Pia Fjällstedt, och han avskydde henne för detta. Så typiskt henne att påtala en kollegas misstag och göra det till slagträ för sina egna åsikter. Självt hade han aldrig anmält en kollega. När han upptäckte att någon hade gjort en felbedömning, tog han upp det med den personen, och sedan var saken ur världen. Ingenting blev bättre av att man anmälde varandra, det viktiga var att uppmärksamma när något gick galet och dra lärdom av det.

Han kände hur det började rycka i ena vaden. Små muskelryckningar, som han hade känt allt oftare den senaste tiden. Det beror säkert på stress, tänkte han, drog in luft i lungorna och försökte slappna av.

I tre sekunder lugnade han sig innan vreden åter flammade upp. Han torkade svetten ur pannan, sköt ifrån sig tidningen. Orkade inte se Pias uppfordrande blick längre. Det kröp som spindlar över huden när han återkallade hennes taffliga försvarstal. Men det värsta av allt var det han hade fått höra av en av sina närmaste kollegor, Astrid Wirén på njurmedicin, just innan han hade åkt hem.

Enligt Astrid var det Pia Fjällstedt som hade sett till att han inte fått tjänsten som chef för medicinakuten. Han hade varit ganska säker på att han skulle få den, eftersom han var omtyckt av personalen och var den på kliniken som hade mest utbildning inom akutsjukvård. Dessutom skulle han snart doktorera inom området med sina studier om trombolys vid lungemboli. Till hans förvåning hade tjänsten gått till en annan överläkare med motiveringen att han hade varit anställd längre tid på kliniken. Att han hade varit sjukskriven på grund av alkoholmissbruk spelade plötsligt ingen roll.

Hur han än vridit och vänt på argumenten hade han inte kunnat begripa hur han kunde bli förbigången. Tills i dag, då han hade fått förklaringen. Pia Fjällstedt hade haft ett samtal med klinikchefen och sagt att han inte var lämplig som chef – dels var han för ung och dessutom saknade han sinne för ekonomi. Vilket kvalificerat skit-snack!

Han fick nya ryckningar i vaden och började göra tåhävningar under bordet för att de skulle försvinna. I själva verket handlade det enbart om prestige. Pia Fjällstedt och han hade olika uppfattningar om det mesta, och hon ville inte att han skulle få större inflytande än han redan hade. Det konstiga var att klinikchefen hade svält hennes falska bete.

Han trummade fingrarna mot bordet. Egentligen borde han ringa och konfrontera henne. Inte för att hon skulle vara rakryggad nog att erkänna, men han ville markera att han visste vad hon hade gjort.

Uppgiften från Astrid litade han helt på. Hon var en pålitlig person som stod klinikchefen nära – det ryktades till och med att de hade en affär, trots att de var gifta på varsitt håll. Så Pia Fjällstedt kunde betrakta sig som avslöjad som den svikare hon var. På något sätt skulle han sätta dit henne. Han visste att hon gick jour i kväll och fick en impuls att köra till sjukhuset och säga henne ett sanningens ord.

Långt borta hörde han Sara fråga något om presenten till svärfar. Han reste sig och svarade att hon fick bestämma. Det enda han kunde tänka på var hämnd.

Sara stoppade ned en ostmacka, en Festis och ett äpple i Erikas ryggsäck. Sedan drog hon igen dragkedjan och upprepade samma procedur med Sannas väska. Båda barnen hade utflykt i morgon, och eftersom morgnarna var så stressiga hade hon gjort det till en vana att förbereda packningen kvällen innan. Hon hade redan fått irriterade påminnelser av dagispersonalen tre gånger den här hösten för att hon glömt att ta med rätt saker. Men det var sannerligen inte lätt att hålla alla olika aktiviteter i huvudet: gymnastik, simskola och diverse utflykter i en salig röra. Och eftersom det inte gick att få Erik att engagera sig, fick hon ta hela ansvaret. Han sa att det var enklast om hon hade koll på tjejernas schema, då det nästan alltid var hon som hämtade och lämnade. På så vis hade hon mest kontakt med personalen och kunde ta del av de olika ändringar i programmet som var mer regel än undantag.

Hon vände sig mot honom där han satt med blicken begravd i tidningen.

– Plockar du upp disken sen?

– Mhm, mumlade han och nickade utan att se på henne.

Hon öppnade maskinen och kände den varma ångan i ansiktet. Lika bra att göra det själv, tänkte hon. Annars får jag göra det i morgon bitti efter lämningen på dagis. Hon visste att hon gjorde fel, egentligen borde hon säga till honom på skarpen, eller åtminstone ge honom en chans att överträffa sig själv. Men i kväll var han redan så arg att hon inte orkade bråka. Hon lyfte upp besticklådan och sneglade på honom. Det var längesedan hon såg honom så förbannad. Han hade säkert läst den där artikeln tio gånger sedan han kom hem, och han blev mer uppretad för varje gång.

Visserligen förstod hon att han var besviken för att han inte fått jobbet som chef för akuten, men hon begrep inte att artikeln gjorde honom så upprörd. Hans namn stod inte utsatt, och hon trodde inte att ryktet skulle sprida sig som han påstod. De som arbetade inom vården hade väl högre moral än att de snackade skit om sina arbetskamrater?

Men den där Pia Fjällstedt verkade vara en riktig intrigmakerska – om det stämde att hon hade sett till att han inte fått tjänsten.

Hon ställde två glas i skåpet och böjde sig ned mot raden av tallrikar. Tog ett djupt andetag och suckade av lättnad. Innerst inne var hon glad över att han inte hade fått jobbet. Det hade inneburit att han skulle vara hemma ännu mindre än nu. Det räckte minsann med alla jourer och sena kvällar då han stannade på sjukhuset för att

forska. Då fick hon både hämta tjejerna, laga middag och lägga dem. Efter ett sådant pass var hon så trött att hon inte orkade göra något annat än slötitta på teve innan hon stupade i säng.

Nej, Erik skulle inte klaga. Det var inte direkt så att han gick arbetslös, som hon hade gjort innan hon fick halvtidsjobbet i Kjells Boutique. Egentligen var det inte alls synd om honom.

Hon torkade salladsskålen med kökshandduken och funderade på pappas födelsedag nu på söndag. Som vanligt var de bjudna på middag, och som vanligt hade hon inte tänkt ut någon present. Erika och Sanna hade ritat varsin teckning, så den biten var avklarad. Men hon och Erik måste också ge något – och det vore trevligt med något annat än den sedvanliga maltwhiskyn. Att Erik drack en vardagskväll gillade hon inte, men det var ingen mening att säga något. Istället frågade hon om han hade några idéer till present. Precis som förra gången fick hon endast ett mummel till svar.

Irritationen steg i henne igen, och hon fick bita ihop för att inte fräsa åt honom. Efter det som hade hänt i våras undvek hon konflikter in i det längsta. Otroheten hade fått konsekvenser för Erik och flickorna, som hon helst inte ville tänka på. Men trots hennes svek hade han inte lämnat henne. Han hade sagt att han stannade för flickornas skull, och hon hade tacksamt svält den outtalade innebörden i hans ord.

För flickornas skull.

Han visste inte om han älskade henne längre – och han litade definitivt inte på henne. Och passionen mellan dem var död. När hon tvingade sig att räkna efter hade de bara legat med varandra fyra fem gånger det senaste halv-

året. Varje gång de försökte närma sig varandra var det som om de aldrig nådde fram – likt två magneter som stöter bort varandra och intar de mest aviga positioner.

Men han hade stannat. Hittills hade hon nöjt sig med det. Hon var fast besluten att rädda deras äktenskap och hoppades att tiden och hennes omsorger skulle – om inte läka såren helt – göra dem så små att de inte längre gjorde ont. Därför lade hon band på sig och fortsatte att plocka upp ur diskmaskinen.

Samtidigt började hon tröttna på att Erik hjälpte till så lite hemma. Det var som om han straffade henne med att låta henne sköta alla vardagsbestyr. I början hade hon accepterat hans ovilja, men nu började hon närma sig bristningsgränsen för vad hon orkade med.

Nu hade hon faktiskt ett jobb. Hon gick inte längre hemma och skötte markservicen. Trots det förväntade han sig att hon skulle göra det. När hon påpekade att han också kunde hjälpa till, ursäktade han sig med att han var för trött, eller att han ville leka med flickorna. Det var inte rätt, och hon insåg att hon snart måste göra något åt det. Och hon var utled på att han fortfarande gav henne pikar om att det var han som försörjde familjen. Visserligen tjänade hon mycket mindre än han, men ändå. Han måste ju förstå att han sårade henne.

Som vanligt när hon drabbades av bittra tankar försökte hon slå bort dem och istället fundera över det senaste kapitlet hon skrivit på sin roman. Hon trodde att hon hade kommit ungefär halvvägs i berättelsen, men det var svårt att veta eftersom hon aldrig hade skrivit en bok tidigare. Och just nu gick det trögt eftersom hon hade så lite tid över när alla måsten var avklarade.

Hon slängde en blick på Erik som smuttade på whis-

kyn. Han var minsann inte beredd att göra några uppoffringar för att hon skulle få skriva. När hon förde saken på tal brukade han säga att det vore bättre om hon sökte ett heltidsjobb istället för att leka författare. Ännu ett slag under bältet som hon tog emot utan protester. Men det är slut med det snart, tänkte hon och stängde diskmaskinen med en smäll.

Jag måste också få förverkliga mina drömmar. Om jag mår dåligt gör Sanna och Erika det också. Fattar han inte det?

– Nu får du faktiskt hjälpa mig, sa hon. Vad ska vi köpa för nåt till pappa?

Erik reste sig från bordet och gav henne en hastig blick.

– Det får du bestämma. Du är bäst på det där med presenter. Dessutom är det ju din pappa.

Med beslutsamma steg gick han ut i hallen. När han kom tillbaka hade han tagit på sig den nya Peak Performance-jackan som hon hade köpt hem från butiken. Han var rödflammig i ansiktet och ögonen lyste av ilska.

– Jag sticker upp till sjukhuset en sväng.

– Nu? Klockan är ju kvart över tio?

– Ja, jag glömde mina föreläsningsanteckningar. Jag ska ju föreläsa på Mittuniversitet i morgon bitti ... Måste titta igenom några saker innan dess.

– Jaha. Ja, jag går i alla fall och lägger mig.

– Gör det. Det kan nog ta en stund att plocka fram allt jag behöver. God natt.

Innan hon hann svara hade han vänt henne ryggen.

– God natt, sa hon och såg honom försvinna ut i hallen.

Hon stod alldeles stilla och väntade, hörde dörren öpp-

nas och slå igen. Hon bet sig i underläppen och kände hur ögonen tårades. Det blir tydligen ingen kärlek i kväll heller. Med en suck hämtade hon whiskyglaset och diskade det för hand. Ställde det i diskhon och svepte med blicken mot spisen. Rester av köttfärs från middagen hade torkat in på hällen. Hon sträckte sig efter disktrasan, men hejdade sig.

Nej, nu räcker det, tänkte hon.

Nu går jag upp och skriver. Ord som sällskap, ord som tröst.

Ute var det mörkt och kallt. En byig vind drog genom träden på tomten och löven rasslade sorgset. Erik tog mountainbiken och rullade ut den på gatan. Handtagen var fuktiga och kylan svalkade hans händer, vilket för ett ögonblick gjorde honom lugnare. Med jackärmen torkade han sadeln innan han hoppade upp och började trampa.

När han var utom synhåll från villan stannade han och slet upp mobiltelefonen. Slog numret och fick svar.

– Hej, det är jag, Erik. Kan vi ses? Jag skulle behöva prata med dig.

En granne, som bodde en bit ner på gatan, passerade med sin hund. Mannen hälsade och Erik lyfte handen till svar. Under tystnad följde han ekipaget med blicken, såg dem träda in i cirkeln av ljus från gatlyktan bakom honom. Snart var mannen och hunden två knappt skönjbara skuggor på väg bort längs trottoaren. Då vände han sig framåt och nickade för sig själv.

– Okej, jag är där om tio minuter. Vi ses.

4

Han höjde knytnäven igen. Den här gången lyfte hon inte armarna som skydd – hon stod alldeles stilla och stirrade honom stint i ögonen. Slaget kom som en projektil och träffade henne över vänster öga. Hon föll baklänges och slog huvudet i spisen. Han skrattade sitt gälla skratt, tog två steg framåt och trampade henne på fingrarna med ena kängan. Sedan sparkade han till diskmaskinen och flabbade igen.

Hon bet ihop. Hade bestämt sig för att inte gråta. Den bekräftelsen tänkte hon inte ge honom. Istället lyfte hon blicken, såg vansinnet i hans kantiga ansikte och gjorde sig beredd. Han spottade på henne och drog kängan bakåt.

Plötsligt hörde hon ljud från hallen. En man kom in i köket. Hon kände genast igen honom. Det var Björn, som hon hade ätit middag med förra veckan. Vad gjorde han här?

– Om du rör henne slår jag ihjäl dig! röt han och knuffade hennes man åt sidan så att han rasade över köksbordet.

Björn tog henne i armen och hjälpte henne upp. Hennes man kravlade sig upp från bordet, skakade på huvudet och garvade igen. Samtidigt började telefonen ringa.

Vad var det egentligen som hände? Hon insåg att något

inte var som det skulle, men kunde inte begripa vad. Vad gjorde Björn här, och varför skrattade hennes man? Telefonen ringde allt högre, och de båda männen vände sig mot den bärbara luren i fönstret.

Ringsignalen vibrerade mot hennes trumhinnor. Sakta bleknade bilden av köket bort och hon anade ett bakomliggande mörker. Hjärtat bultade snabbt i bröstet och hon svettades. Duntäcket prasslade när hon sträckte armarna över huvudet och gäspade.

Sofia Waltin öppnade ögonen och stirrade upp i sovrumsstaket. När telefonen ringde igen satte hon sig yrvaket upp. Det stramade i rygglutet, och hon kände sig vig som ett kassaskåp. Basketmatchen med Sundsvall Saints i går hade satt sina spår. Hon hade slarvat med träningen på sistone, och det straffade sig genast. Dessutom hade hon glömt att stretcha efter matchen, så nu var träningsvärken här som ett brev på posten.

Med en grimas fick hon benen över sängkanten. Satte ned fötterna på det svala plastgolvet i samma ögonblick som det ringde igen. Ljudet kom nerifrån och hon kisade i dunklet för att hitta luren, som brukade ligga på golvet efter kvällssamtalen med väninnorna.

Den låg vid ena sängbenet och hon svarade. Kopplingstonen surrade hånfullt i örat. En blick på displayen visade ”dolt nummer”. Hon suckade och kastade en blick på klockradion. 06.13.

Vem ringer så här tidigt? Jobbet? Nej, hon var aldrig jour på onsdagar, så det var knappast troligt. Kanske en felringning. Eller var det Björn? Inte heller sannolikt, med tanke på hur omtänksam han verkade vara. Då var det troligare att det var den där Göran, som hade verkat så trevlig när hon chattat med honom på Spraydate, men som visat

sig vara en riktig knäppskalle när hon hade träffat honom förra veckan.

Ja, ja, tänkte hon och sträckte på sig. Är det något viktigt, ringer det väl snart igen. Och nu när jag är vaken kan jag lika gärna stiga upp. Med en kraftansträngning reste hon sig och krängde på sig morgonrocken. Den obehagliga drömmen följde henne som en obekväms skugga när hon gick fram till fönstret. Hon såg de svarta kängorna framför sig och hörde det ihåliga skrattet från den okände mannen.

Med ett ryck fick hon upp rullgardinen. Ute var det fortfarande mörkt. Gatlyktorna spred sitt vassa ljus i ett pärlband längs gatan, som glittrade av nattens fukt. Löven vajade i vinden och hon tyckte sig se att de hade blivit gulare under natten. Hon gäspade och reflekterade över att hon än en gång drömt om kvinnomisshandel.

Det behövdes ingen drömtydare för att räkna ut att det berodde på att hon hade utrett många sådana fall den senaste tiden. Hon tog lika illa vid sig varje gång. Axberg hade föreslagit att hon skulle arbeta med andra typer av brott en tid, men det ville hon inte. Anledningen till att hon blev polis var att hon ville hjälpa andra, och hon kände att hon gjorde mest nytta när hon satte dit de ynkriggarna till män som slog sina kvinnor.

Varje förhindrat slag var en seger, även om hon ibland mådde dåligt av all skit hon tvingades rota i. Men i natt var första gången hon hade drömt att hon själv blev slagen. Kanske var det ett tecken på att hon hade gått för långt i sitt engagemang?

Hon öppnade fönstret. Kände kylan strömma mot underbenen och huttrade till. Lyssnade till suset från björkarna, en dyster ton som en påminnelse om att vintern

snart var på väg. Men väderleksrapporten hade lovat ännu en vacker höstdag, så det var bara att njuta så länge det varade.

I badrummet slängde hon nattlinnet i tvättkorgen och ställde sig i duschen. Vred på reglagen så att vattnet brände mot huden och ångan svepte in henne i ett genomskinligt moln. Hon slöt ögonen och intalade sig att vattnet även sköljde bort obehaget från drömmen.

Tankarna gick till Björn. I går hade han ringt och frågat om hon ville följa med och bowla på lördag. Hon hade svarat ja och de skulle träffas klockan sju för en drink på O'Learys. En riktig sportkväll, således, och hon hoppades att Björn var lika trevlig som han verkade. Om det ville sig riktigt väl kanske hon till och med kunde bli förälskad i honom. Enligt profilen på Spraydate passade de bra ihop – och det stämde även med vad hon själv tyckte efter de tre gånger de hade träffats.

Björn arbetade som snickare och delade hennes intresse för sport och motorcyklar. Dessutom var han rolig och lyhörd och behandlade henne med respekt.

Under det senaste halvåret hade hon träffat fem olika män som hon fått kontakt med via nätet, och även om hon haft kul med de flesta, hade det där pirret i magen aldrig infunnit sig. Kanske var det inte nödvändigt för att inleda en relation, men det var vad hon hade hoppats på.

Kär och galen. Så skulle det ju vara i den bästa av världar. Och med Björn började något hända. Hon kände det tydligt efter nattens dröm.

Björn var den förste mannen hittills som uppskattade att hon var polis. Många andra män tog ett steg tillbaka när hon berättade vad hon jobbade med, och efterhand hade hon lärt sig att inte tala om det vid första träffen.

Men Björn hade enbart varit nyfiken och en smula imponerad. Så det var bara att hålla tummarna för att hon äntligen hade träffat rätt. Det började bli lite jobbigt att gå ut med män som hon aldrig hade träffat förut. Noggranna förberedelser med kläder och smink, i kombination med en nervositet hon inte var van vid, tog på krafterna. Småpratet för att lära känna varandra, bedömningen och värderingen som båda visste ägde rum men ingen låtsades om.

Hon blundade och gnuggade in Elvitals multivitaminschampo i håret. Det var ungefär ett halvår sedan hon börjat chatta på nätet. I början var det mest på kul för att se hur det var, men samtidigt ville hon förstås hitta någon att inleda en relation med. Hon hade inte varit med en man sedan hon hade sex med Axberg i bastun på polishuset i julas. Och hennes senaste seriösa förhållande låg fyra år tillbaka i tiden.

Innan hon registrerade sig på Spraydate hade hon gått ut på krogen med väninnorna några gånger. Men det var inte hennes grej. Hon kände till för mycket om vad som hände bakom kulisserna på krogarna, och det var inte roligt att stöta ihop med personer som hon träffat i tjänsten. Och när en halvkriminell narkoman kallade henne för snuthora på ett av stans dansställen fick hon nog. Trots att hon kunde ha ringt några kollegor och bett dem plocka in mannen, hade hon bara lämnat stället och gått hem. Med ett löfte om att aldrig gå ut igen. Dagen efter hade en väninna tipsat om Spraydate, och på den vägen var det.

Hon smetade in balsam i håret och tänkte på Axberg. Nu för tiden kände hon sällan någon åtrå till honom, bara då han av någon anledning råkade röra vid henne. Men då

tvingade hon alltid undan känslan genom att tänka på hur naiv hon hade varit.

Det irriterade henne att han fortfarande kunde väcka känslor hos henne, men med tanke på att de var kollegor, var det tur att de inte hade blivit något mellan dem. Nu verkade det dessutom som om han hade träffat en annan kvinna. Även om han inte hade sagt det rakt ut såg hon det i hans ögon och hans ivriga promenader hem på lunchen. Men som vanligt var han för feg för att berätta för henne hur det låg till.

Hon greppade rakhyveln och lyfte den vänstra armen, kände hur det stramade i axeln. För sitt inre såg hon hur hon sänkte en trepoängare utan att nudda ringen när det var två minuter kvar av gårdagens match. Tyvärr hade de legat under med tolv poäng, och när domaren blåste av matchen, hade de ändå stått där som förlorare.

När hon rakat sig under armarna ringde det igen. Hon tog på sig morgonrocken och återvände till sovrummet. ”Dolt nummer.”

– Sofia Waltin.

– Hej, Bengt här. Ringer jag och väcker dig?

– Nej, ingen fara. Var det du som ringde för en halvtimme sen?

– Ja, det var jag. Du får ursäkta mig, men jag vet inte vad jag ska ta mig till ...

– Vad har hänt?

– Du vet, Pia gick ju jour i går och slutade vid midnatt ...

– Ja?

– Hon har fortfarande inte kommit hem. Mobilen är avstängd och ingen på akuten vet vart hon har tagit vägen.

Sofia knöt skärpet på rocken och stängde fönstret.

– Hade hon bilen?

– Ja, men den står inte kvar på parkeringen ... jag var nyss däruppe och kollade.

– När pratade du med henne senast?

– Hon ringde vid halvelvatiden och sa att jag skulle spela in ett teveprogram – en dokumentär om Selma Lagerlöf.

– Och då var hon som vanligt?

– Ja, precis. Jag fattar ingenting.

Med luren tryckt mot örat gick hon ut i köket och knäppte på vattenkokaren. Bengt Fjällstedt var gift med hennes faster Pia. Vanligtvis var han en lugn och behärskad man, men nu darrade han på rösten:

– Nåt sånt här har aldrig hänt förut ... jag är så orolig. Jag somnade strax efter att jag pratat med henne, och när jag vaknade för att gå på muggen vid fyrasnåret låg hon inte i sängen. Då gick jag upp och ringde, och när jag inte fick svar så ringde jag akuten och frågade om hon var kvar där. Det har ju hänt förut när det varit mycket att göra. Men hon hade gått hem vid midnatt, och dessutom passerat akuten på vägen ut.

– Har du anmält försvinnandet till polisen?

– Ja, men de har inte fått in några rapporter om vare sig henne eller bilen.

Sofia stängde av vattenkokaren, såg på väggklockan. Tio i sju. Hon skulle utan problem hinna åka upp till Bengt före jobbet.

– Det är säkert ingen fara, sa hon. Jag kommer förbi om en kvart så får vi prata mer. Är det okej?

– Ja, visst, men det behöver du inte. Sofia, det ...

– Om en kvart då. Vi ses.

När hon hade tryckt bort samtalet blev hon stående med luren i handen. Faster Pia var en av de mest välordnade och plikttrogna människor hon kände. Att hon skulle försvinna på det här sättet var oerhört konstigt. Samtidigt visste Sofia att det inte var helt ovanligt att människor, efter år av rutinmässigt vardagsliv, plötsligt bröt mot sina vanliga rutiner av någon för omgivningen okänd anledning. Men det gällde inte hennes faster. Definitivt inte mitt i natten när hon var på väg hem från en jour.

Så snabbt hon kunde klädde hon på sig, tog trappan ned och hoppade upp på sin mintgröna Suzuki.

Det är säkert ingen fara, hörde hon inom sig, som ett mantra. Under åren som polis hade hon lärt sig att in i det sista försöka lugna folk och säga att allt skulle ordna sig.

Men den här gången kunde hon inte ens lura sig själv. Hon vred liv i motorn och gav sig av.